

Zondaggroep I, 4 augustus 1963

Goedenmorgen, vrienden.

We zijn dan zo'n beetje gekomen aan het einde van de zondagochtendgroep in haar bestaande vorm en ik geloof dat het wel aardig is om te besluiten met:

EEN AANTAL BEKENDE WAARHEDEN VAN VERSCHILLENDE MEESTERS

We zullen dan in de eerste plaats eens gaan nadenken over de werkelijke Jezus. U denkt misschien, dat u daarvan alles weet, maar de meeste mensen weten er heel weinig van. Jezus in n.l. op aarde een inwijder en niet alleen maar, zoals je dat soms hoort, een verlosser of een Leraar. Zijn leer is er dan ook niet een, die alleen maar is gebaseerd, zoals men dat vaak foutievelijk stelt, op de eenvoudige leefregels zonder meer, hij tracht n.l. de mens de weg te tonen naar een hogere waarheid.

Deze ware Jezus is iemand, die veel heeft geleerd. En als je eens hoort hoe de Christenen erover denken; Nou ja, dat kind werd onder wondertekenen geboren en het had dus niets meer bij te leren; het heeft gewoon zijn wijsheid aangewaaid gekregen. En terwijl het arme kind in het zand zat te spelen, deed het al wonderen.

Dat is ietwat overdreven. Van Jezus weten we dat hij in Egypte veel heeft geleerd. Wat we verder van hem weten al staat dat dan niet geschreven is, dat hij tochten heeft gemaakt, waardoor hij in contact is gekomen met de Hindoe's, de Boeddhisten, zelfs met de Perzen; en ook daar heeft hij veel geleerd.

Ik vertel u dit vooraf, omdat we vanmorgen een aantal spreuken gaan beschouwen, waarin elementen voorkomen, die de doorsnee-Christen wat vreemd in de oren klinken (stellingen, die tot Jezus' geheime leer hebben behoord) vergeleken met die van andere Meesters.

Dan beginnen we maar eens met een eenvoudige leerstelling over de eeuwige Kracht. Daarover heeft Jezus heel veel verteld; hij noemt het dan de Vader. Hij zegt n.l. tot zijn leerlingen dit;

"Zo gij de Kracht wilt kennen, zult gij haar eerst moeten erkennen. Want slechts dat, wat gij kent, kunt gij tot werkelijkheid maken. Dat, wat gij niet kent echter, blijft ongeopenbaard, besloten in het duister."

(Hier spreekt Jezus over duister in een zin, die later heel verkeerd is begrepen.)

"Indien gij zegt; (en dan volgen enkele namen), zo zal de kracht antwoorden op uw kennis. En zo u beseft: Slechts in de Vader is mijn wezen en uit Hem put ik mijn kracht, zo is er geen verschil tussen de Vader en u. Daarom, roept gij de Vader in uw eigen naam en uit uw eigen naam."

Dat is een stukje dat de magie heel dicht benadert.

Nu weten we dat Jezus in vele gevallen, wanneer hij een aanroeping deed zijn eigen naam eraan vooraf liet gaan of daarop liet volgen. Wij vinden b.v. in het Evangelie van Bartholomeus en van Philippus (later verworpen) enkele malen, dat Jezus met zijn leerlingen een gebed spreekt en dat hij b.v. aan het einde daarvan na zich in de naam des Vaders gekeerd te hebben in de vier windrichtingen uitroept: "Jezus, Jezus" Dat klinkt een beetje vreemd. Waarom zou je "Jezus" roepen, als je Jezus bent? Wel, we vinden een antwoord op deze vraag in een veel oudere leerstelling, bekend als het Boek van Thoth en in een gewijzigde vorm als het Hermetisch Geheim. Daar staat n.l. dit;

"Al, wat gij in u kent, bindt ge met de kracht, waaruit het bestaat. Hoe meer gij uzelve zijt, hoe sterker gij de kracht kent. Geheim is de Naam (er wordt zelfs een aanduiding gemaakt, die ons doet vermoeden dat dit de bekende grote Joodse naam is, de naam van de 12 namen). Maar wanneer gij de naam in uzelf tot werkelijkheid maakt (zo zegt dit Boek

Thoth), dan wordt in u de grote Naam geboren; en deze in u dragende, zijt gij meester van alle dingen."

Dan wordt er opgesomd hoe de afgrond, de hemel en alle dingen aan je gehoorzamen. Jezus heeft hier klaarblijkelijk dus hetzelfde idee. Het idee is eenheid.

Wanneer we naar de Hindoe's gaan, dan vinden we ook daar enkele Grootmeesters, b.v. de Meester Ramashita (?), die een tijd in het zuiden in een klooster heeft vertoefd, waar men zoals men zegt de Put der Eeuwigheid kende. Dat zou een put zijn, die bodemloos was.". Deze Ramashita stelt:

"Wanneer ik het begrip der eeuwigheid in mijzelf draag, hoe zal de tijd mij niet gehoorzamen?"

Daarmee hebben we de binding gevonden voor dit eerste begrip. Het is een begrip, dat schijnbaar magisch is. Ik zeg "schijnbaar", in feite is het n.l. een uitdrukking van een eeuwig bestaande relatie tussen alle dingen en niet alleen maar een magische sleutel om iets te bereiken.

Op het ogenblik, dat ik in mij een eenheid voel met het Hogere en deze harmonisch tot uitdrukking breng, zal het mij zijn, alsof het Hogere door mij handelt en zal de kracht van het Hogere in de plaats treden van mijn eigen beperkte kracht. Het is interessant te zien, dat Jezus dit uitgangspunt kent en gebruikt om iets te onderwijzen.

Nu spreekt Jezus over die duisternis nog veel meer. U heeft ongetwijfeld meermalen gehoord dat u braaf moet zijn, anders wordt u uitgeworpen in de buitenste duisternis, waar is "geween en knersen der tanden". Maar Jezus zegt over het duister iets anders. Hij zegt:

"Daar waar ik God ken, daar is het Koninkrijk der Hemelen, daar is het licht. Want ziet, zo ik de Vader erken, erkent Hij mij; en in Hem ken ik alle dingen. Doch waar ik de Vader verwerp of niet aanvaard Zijn kracht en Zijn wezen, daar ben ik in duisternis. En ziet, in het duister is de overmacht rond mij en in mij is de onvrede."

Dat is ook interessant. Eeuwige duisternis is dus niet een kwestie van een bepaalde wereld, een hel b.v.. Het is een persoonlijke toestand. Een toestand van het niet-aanvaarden van het Goddelijke. Die buitenste duisternis bestaat dus hier op aarde evengoed als elders. En wat meer is, wanneer je God aanvaardt, dan kan er geen buitenste duisternis zijn.

Laten we dit vergelijken met de stelling van de Boeddha, die over deze kwestie zegt:

"Zo ik de weg kies van de vrije aanvaarding (dat is dus in verband met de pijlers en de rest), zo komt er een ogenblik, dat ik alle dingen kennende en aanvaardende bevrijd ben van alle begoocheling."

Wat wij dus Maja of begoocheling noemen, lijkt mij hier wel zeer sterk verwant te zijn met de buitenste duisternis die we in het Christendom zo vaak horen.

Maar laat ons verder gaan. We vinden n.l. in Egypte ook het begrip duisternis terug, omdat daar wordt gezegd:

"En ziet, zo gij niet aanvaardt de wil (dat is dus eigenlijk de wil der goden), zo daalt de duisternis over u neer. En ziet, gij zult niet weten, waarheen uw schreden voeren. Gij zult niet zien wat rond u leeft. Gij zult zijn als verblind en geslagen."

Heel interessant, vooral als we erover nadenken, dat Mozes als een van de plagen de duisternis over Egypte deed neerdalen. Duisternis is klaarblijkelijk in de Egyptische term niet alleen maar het donker, maar het is ook de verdwazing. Een interessant punt.

Ik zou dat kunnen aanvullen met filosofische beschouwingen van grote Chinese Meesters en met leerstellingen van elders, maar het punt is weer gesteld. En daarmee hebben we een tweede feit geleerd: Niet alleen dat ons eigen wezen het Goddelijke kan representeren, ja, één kan zijn met het Goddelijke, voorzover wij dit willen aanvaarden, maar ook dat duisternis slechts kan bestaan, indien wij het Goddelijke buiten sluiten. Daaruit blijkt dus wel, dat de gedachte aan een hemelen een hel als bestaande werelden eigenlijk dwaas is. Toch horen we overal spreken over de hemelwerelden, de wereld van bevrijding.

Je zou kunnen zeggen, dat er een eeuwigheid is, waarvan we altijd deel zijn. Wanneer wij innerlijk die eeuwigheid accepteren, dan zijn we niet gebonden aan tijd of aan beperkingen van

kracht of van leven, dan is alles schijn. Het werkelijke "ik" leeft tijdloos, erkent het totaal der dingen, neemt zijn juiste plaats in in het totaal der dingen en al wat erbij hoort. Ik geloof, dat Jezus heeft geprobeerd om althans aan een aantal van zijn leerlingen dit begrip duidelijk te maken. Hoe moet ik anders verklaren dat hij o.m. het volgende zegt;

"Zo zeg ik u: Indien gij een zijt met het Koninkrijk Gods en zijn kracht in u heerst, gij zult niet kennen de dood, gij zult niet kennen het leven, maar gij zult zijn oneindig en vervuld in alle dingen. En gij zult weten, dat in het rijk des Vaders vele krachten (later hoort men over vele woningen) zijn, die alle een zijn in Zijn naam, ongescheiden en blijvend verbonden, vervullend Zijn wil tot aan het einde der tijden."

Jezus gaat hier dus kennelijk van het standpunt uit, dat wat men op aarde dood noemt, maar schijn is; en wat men op aarde leven noemt ook maar schijn is. Er is een bestaan; en dat bestaan is afhankelijk van de eenheid met wat hij noemt: het Koninkrijk Gods. Wij zouden zeggen: de harmonie met de grootgoddelijke Krachten in ons. Een punt, waarover we naar ik meen ook wel mogen nadenken, omdat het de aanvulling vormt van al het voorgaand gestelde.

Nu ga ik eens een paar leerstellingen aanhalen, die u misschien wat vreemder zullen voorkomen. De eerste drie zijn stellingen, die Jezus heeft verkondigd en waarin hij probeert de zending, die hij aan zijn apostelen geeft (o.m. onderricht, genezing, uitdrijving van duivelen, het bevrijden van de medemens), tot uitdrukking te brengen.

De eerste stelling is deze:

"Erken alle dingen, doch beantwoord slechts aan datgene, wat u erkent. Zoek de erkenning in alle dingen, opdat gij niet worde verworpen."

De tweede stelling:

"Indien gij spreekt in de naam des Vaders, zo spreekt Zijn kracht uit uw wezen en wie zou u weerstaan? Vertrouw op uzelve, En zo gij uzelve niet kunt vertrouwen, vertrouw op mijn kracht en spreek in mijn naam, en de naam des Vaders, want ziet, ik ben één met de Vader en één ben ik met u door de Vader."

De derde stelling:

"Gij kent geen wet buiten de wet des Vaders. Beantwoord aan Zijn wet en gij zult al vervullen wat noodzakelijk is. Beantwoordt ge niet aan Zijn wet, ziet niets is u mogelijk."

Die drie stellingen bij elkaar zeggen ons dus; Wanneer de mens op zijn God vertrouwt, een is met zijn God, dan handelt hij niet voor en uit zichzelf. Hij handelt uit die hogere Kracht en hij volbrengt uit en door die hogere Kracht. Dan is zijn werk dus niet meer zijn persoonlijke verantwoordelijkheid of zijn aansprakelijkheid, neen, dat is God. Wanneer je dus van uit God werkt, kun je alleen maar twee dingen doen; de aanvaarding van God, ook zoals die zich op dit ogenblik in jouw wezen uit of de verwerping ervan. Waar een verwerping is, treedt (denk aan wat zo even is gezegd) de duisternis op. In het duister kun je niet voor God werken. Het licht moet aanvaard zijn, voor het werkzaam is en daarom kun je dus rustig verdergaan; het gaat je dan niet aan.

Het kan ook zijn, dat de erkenning wel plaatsvindt. Maar als de harmonische erkenning plaatsvindt, dan is er geen enkele grens meer tussen u en een ander, dan zijt ge een in God; alleen door die eenheid werkt God Zijn wil in allen. Dan volgt daaruit weer, dat de eeuwigheid a.h.w. in elk moment van tijd geopenbaard wordt, niet volgens menselijke begrippen als overweldigend al het zijnde, maar als kenbaar makende, blijvende waarde, die in al het zijnde bestaat.

Dat vinden we dan nog wel eens hier en daar bevestigd. Zo werd er b.v. door een Zoroasteriaan (een volgeling van Zoroaster, die overigens door de magie is uitgeworpen, dus door hen niet werd erkend) eens deze leerstelling gegeven:

"Men zal U zeggen: Ziet, in twee krachten is het Al verdeeld. Het goede bestrijdt het kwade en het duister zoekt het licht te verslaan. Maar; ik zeg u, zij beide zijn uit één kracht. En zo gij u stelt aan de zijde van het licht, bedreigt u het duister. En zo gij u stelt in het duister, het licht dreigt u te doorpriemen. Waarom zoudt gij kiezen voor licht of duister, waar de

kracht die dit al voortbrengt de enige werkelijkheid is? Onttrek u aan de strijd en vind uw plaats in de werkelijkheid."

De vertaling is een beetje vrij, het is nog wat dichtelijker. Daar komt dus weer hetzelfde denkbeeld naar voren. Een mens is geneigd stelling te nemen. Hij zal zeggen: Wij gaan tegen het kwade vechten, of hij zegt: Wij gaan onze eigen belangen (dat noemt men dan duister) verdedigen. Neen, zegt die wijsgeer (hetzelfde wat Jezus op een andere manier heeft geleerd), mensen, waarvoor maak je je druk? Waarom zou je kiezen? Wanneer je in plaats van een keuze te maken tussen de schijnbare tegenstellingen der verschijnselen de werkelijke kracht verkiest te beleven, dan heb je een plaats in licht en in duister, als het nodig is, en geen van deze waarden kan je verzwelgen. Het is niet mogelijk dat je door het duister wordt verdreven uit het licht, of dat het licht je onttrekt aan een belangrijk deel van het zijn, dat voor jou duister is. Je leeft in alle dingen, je beleeft uit alle dingen en je erkent alle krachten.

We vinden dat misschien een beetje anders uitgedrukt, als we verder naar het noorden gaan. Er zijn een groot aantal Taoïstische leraren geweest, die elk op hun manier het idee van een ordening hebben voorgestaan. Sommigen deden dit van uit zuiver materieel standpunt. Er zijn er ook bij geweest, die de ordening klaarblijkelijk toch nog als iets anders zagen. Een van hen zegt letterlijk:

"Zo ik geboren ben te schrijven, zal het graan verschroeien onder mijn hand, die het wil oogsten; en de macht zal tot onmacht worden, zo ik haar wil hanteren. Maar zo ik mijn plaats ken en daarin aanvaard al wat samenkomt, zo is mijn bereiking volmaakt en beantwoord ik aan de eeuwigheid."

(Voor eeuwigheid zegt hij dan eigenlijk Tao. Maar dat is toch het beginsel van de eeuwigheid.)

Hier stelt die mens dus eigenlijk dit: Je bent voor jezelf een brandpunt van verschillende krachten. Maar dat brandpuntzijn is jouw illusie. De plaats, die je hebt, is je niet gegeven, opdat uit dat leven zelf iets kan voortkomen. Neen, het is gegeven, omdat in dat wezen verschillende werkingen elkaar treffen en een evenwicht vinden.

Het begrip van de ordening wordt over het algemeen ook verkeerd gehanteerd. Men denkt dat ordening is: een kwestie van partij kiezen, van zelf registreren. Deze Taoïstische leraar ziet het dus zo: Ordening is: je eigen plaats vervullen, opdat in jouw wezen schijnbare tegenstellingen zich met elkaar kunnen verenigen; zoals de wet van de heerser en het voedsel dat de boer verbouwt in de schrijver elkander treffen en kunnen worden tot wijsheid of tot wet. Zonder de schrijver zouden ze elkaar bestrijden. In de schrijver worden zij samengevoegd; ze krijgen een gemeenschappelijke nieuwe richting.

En als we dit nu horen, dan wordt het ook duidelijk, waarom Jezus tegen Johannes eens het volgende zei:

"Ik zeg u, mijn broeder, dat de krachten velerlei zijn. Maar allen tezamen zijn zij de kracht van de Vader. Zo uw wezen alle kracht ontvangt en geen daarvan ontkent, zo vormt zich in u de kracht des Vaders. Doch zo gij de kracht verwerft, al is het maar ene waarde, zo zal de kracht des Vaders uit u spreken, zo zal zich uit u de waarheid openbaren, zo zult gij kunnen ingaan tot het Koninkrijk : .; Gods, dat leeft in de harten der mensen."

Johannes wordt weleens voor mysticus uitgemaakt en men meent verder, dat de apostel Johannes eigenlijk van het toneel is verdwenen. Geen van beide is waar. Hij was de drager, de verkondiger van de geheime leer, van Jezus' werkelijke leer. Hij werd daarbij bijgestaan door Philippus en Bartholomeus en verder nog door een leerling, die men wel de Kananiëet noemde. Deze leerlingen gingen dus niet uit van het standpunt: Jezus is de Verlosser. Wij moeten de Verlosser aan allen verkondigen. Zij gingen uit van Jezus' werkelijke leer: de leer van de harmonie.

Wij moeten trachten alles in allen te zijn, alles in allen te aanvaarden, opdat de Vader moge spreken door ons allen. En daar zit heel wat last voor u in. Het is naar ik aanneem nooit gepubliceerd. Het bestaat zelfs uit een geschrift, waarin een daverende ruzie wordt beschreven tussen Johannes en Philippus aan de ene kant en Paulus, Andreas en Petrus (Simon) aan de andere kant. Daar gaat het dus over de kwestie: Wat moet je doen in het leven? En de leerlingen, die voor de leer zijn, zeggen: Wij moeten grenzen stellen; want waar wij een grens stellen, daar verdedigen wij het rijk Gods. De anderen zeggen: Neen, geen grens. Juist in de

erkenning van het onbegrensde, dat in ons zijn uiting vindt, kunnen wij de wereld vervullen van de geest Gods.

Nu ja, u begrijpt het wel, wie wint er? Degene, die in zich alleen de vrede zoekt en anderen de vrede geeft, is weerloos, net als tegenwoordig. Wanneer je geen leger hebt, dan word je onder de voet gelopen en denken de mensen dat je te gronde gaat. Neen, de uiterlijke vorm van je macht gaat te gronde, zelf ga je niet te gronde. Wat blijft bestaan is de kracht, waaruit je leeft, en die kan niet worden vernietigd. Ook als ze je wereld vernietigen, die kracht blijft. Op die manier is de strijd dus uitgevochten in een uitdrijven van een deel van de oorspronkelijke apostelen (de directe leerlingen van Jezus) uit de gemeenschap van de eerste Christenen.

Misschien kunnen we daarvoor een verklaring vinden in de z.g. formule der tegenstellingen, die ook in het Boek Thoth staat. Daar staat n.l. dit:

"En zo gij zegt: Ik erken niet (dat betekent o.m. bepaalde magische formules, de fase van de weg naar de eeuwigheid), zo zult gij leven in de onderwereld. In de onderwereld zijt gij geketend aan uzelve, doch zo gij alle dingen erkent en niets uitsluit uit uw wezen, ziet, waarlijk bezit gij de sleutel van onderwereld en bovenwereld (hier komen we op een bekende formule) en zo zijt gij Osiris, de herborene, die gaat door de onderwereld en reist langs de hemel, dragend het eeuwige licht, waaruit alle leven wordt geboren."

Dat is heel typisch. Dit Boek Thoth bestond oorspronkelijk uit twee bladzijden, twee papyri. Nu moet u niet denken dat het gewone korte bladen waren. In feite waren het twee rollen. Die rollen bevatten naar men zegt de geheimen van hemel en aarde. De commentaren en de vertalingen ervan waarvan ik hier dus citeer maken duidelijk dat het een leerstelling is, waarin de kracht van de goddelijke harmonie a.h.w. wordt verklaard.

Wie verwerpt, zal door wat hij verwerpt worden meegesleurd. Wie niet verwerpt, wie aanvaardt, zal door die aanvaarding dichterbij de waarheid komen te staan. Hij wordt eeuwig, hij wordt drager van de kracht des Vaders.

En nu ik dit allemaal zo heb behandeld, ga ik een paar spreuken citeren, die ik niet verder ga commentariëren. Per slot van rekening is het voor u vervelend, als ik er steeds over zit te kletsen en dan, waarom zou u er zelf niet eens over nadenken? De spreuken zijn genomen o.m. uit de geheime leer van Jezus en de voortzetting daarvan: een bepaalde school. Ze zijn in dit geval verder hoofdzakelijk genomen uit de Indische cyclus van Mantra's, van Veden, van geheimleer enz. Daar gaan we dan;

"Wie in de levende staat en uit de levende leeft, hij is waarlijk levend. Doch wie het leven ontkent of een deel van het leven ontkent, ziet, hij is als niet geboren."

Indien gij erkent: dit is juist of dit is goed, zo is het de Vader, Die door u spreekt, en het is Zijn wil, die gij vervult. Zoudt gij aarzelen Zijn wil te vervullen, zo zal Hij Zijn geest terugtrekken uit uw wezen."

Waar de kracht der wijsheid moet huwen met de kracht des levens, is het niet mogelijk een deel des levens te verwerpen. Doe alle delen des levens samenkomen, opdat uit hun eenheid de waarheid ontsta."

En dan ook nog een mooie spreuk:

"Wie zichzelf spiegelt in de eeuwigheid, ziet niet slechts zichzelf, maar ziet de waarde van alle dingen door alle tijd. Zo zoek u te spiegelen in de Eeuwige, opdat gij uzelf herkennende moge weten wat bestemd is als blijvende vorm van het zijn."

Ook heel typisch. En dan hebben we er nog een;

"Indien gij grenzen stelt tussen wereld en wereld, tussen sfeer en sfeer, hoe kunt gij waarlijk leven? Doch zo gij aanvaardt de band, die bestaat tussen u en alle wereld, tussen u en alle kracht, hoe kan de eeuwigheid en de waarheid ontgaan aan uw wezen?"

Waarlijk, zo gij erkent de krachten uit alle werelden en hen ondergaande u openbaart, zo zult gij zijn iets van de goddelijke geest, vervullend de bestemming, die in de eeuwigheid werd gegrift en volbrengende het werk van alle tijden."

Ook aardig. Nu moet u niet denken, zoals misschien sommigen dat doen, dat het speciaal over mediums gaat of zo. Het gaat dus over alle mensen, die de band erkennen, welke ligt tussen alle sferen, van de diepste tot de hoogste.

Dan is er nog een aardige leerstelling, die eigenlijk ten dele behoort tot de mystieke commentaren op de verzen.

"Zeg: o Gij Eeuwige. Zeg tot uzelve: Ziet, eeuwig ben ik. Zeg: o Gij Machtige. En zeg: Ziet, dit is mijn kracht. Zeg: o Gij Lichtende. Zeg; Ziet, dit is mijn erkennen van waarheid, want zo sprekende onttrekt gij uzelf aan uzelf.

Zonder grenzen zijt gij. Alle wereld omvat gij. Gij kent goden en demonen. Gij kent helden en hen, die teniet gaan zonder te bloeien in het leven; en in allen zijt ge en door uw wezen vervult gij hen allen."

Dat is heel mooi. Het is fantastisch, dat de mensen op aarde zover zijn gekomen, dat ze dat inderdaad wisten. Dat moeten wel heel machtige Meesters zijn geweest.

Dan is er hier nog een, een heel eenvoudig zinnetje dat in een enigszins andere formulering kan behoren tot Egypte of tot een bepaalde Griekse wijsbegeerte of tot de Indische rijmen, de gedichten, de geheimen, ja, zelfs tot de kern van een deel van de Incaleer en dat is dit:

"Zo gij waarlijk liefhebt, dat wat eeuwig leeft en niets ontzeggend door uw wezen vervult het Eeuwige, hoe zoudt gij anders zijn dan eeuwig, onbegrensd en onbeperkt. Dan is uw beperking een droom; de gebondenheid een waan. En ziet, zelfs uit de waan manifesteert gij de waarheid, die anders in verblindings ondergaat."

Ik heb hier nu een aantal spreuken bij elkaar gehaald. Ik wil ze niet allemaal stuk voor stuk gaan verklaren, dat is niet de bedoeling vandaag. Per slot van rekening, het is voorlopig de laatste bijeenkomst, dus heeft u iets nodig, waarover u eens kunt nadenken; een soort huiswerk.

Wat is nu de kern van alles wat ik heb geciteerd en aangehaald? Ten eerste heb ik geprobeerd duidelijk te maken dat er geen wetten of begrenzingen bestaan, behalve de begrenzingen en wetten, die in God Zelf zijn. Hoe sterker je een begrenzing erkent die niet uit God is, des te sterker ben je gebonden aan een illusie, des te moeilijker zal het je worden om deel te hebben aan de ware kracht, aan de wijsheid en aan het licht, die toch ons aller einddoel zijn.

Ten tweede moeten we begrijpen, dat het bovennatuurlijke (of zo ge wilt het magische, het Goddelijke) wel degelijk is gebonden aan wetten. Het bestaat niet zonder meer. Neen, het is Gods wezen, dat zich uitdrukt volgens een wet. Zolang we die wet beschouwen als iets, wat buiten ons bestaat, komen we niet verder; dan is het een begrenzing. Maar indien wij beginnen te begrijpen, dat de wetten Gods a.h.w. het geraamte vormen, waaromheen ons ware "ik" zichzelf opbouwt, kunnen we begrijpen, dat wij alleen kunnen leven, staan en gaan door allereerst die wet te erkennen, uit onszelf te uiten en in onszelf te handhaven. Op een andere manier komen we er niet.

Dan kom je zo tot de conclusie dat licht, waarheid, kracht en al die dingen eigenlijk helemaal niet iets zijn, dat we moeten zoeken. We hebben het ergens in onszelf. We moeten het alleen maar willen beleven. We moeten alleen maar durven afgaan op die grote kracht, die de waarheid van ons wezen, van ons leven is.

De mensen zeggen: "Ken uzelve" en dan kijken ze in de spiegel. Maar daarmee kom je niet veel verder. Je moet jezelf niet in de spiegel zien. Neen, je moet weten wat je werkelijk bent, wat je wilt, wat je doet. Je moet ook weten waarom. Je moet niet proberen de zaak te bemantelen of te vervalsen. Je moet eerlijk zijn. En dan moet je ook nog beseffen dat alles, wat je waarlijk bent, ergens in God bestaat, dat het niet alleen maar de onvolmaaktheid van je eigen wezen is, de zondige mens of wat anders. Neen, het is God zelf. Het is de levende kracht, die in je leeft, die door je werkt. Zodra je dat nu in de gaten krijgt, zeg je: Ja, dat ware "ik", dat een deel Gods is, dat moet dus harmonisch worden met alle delen Gods rond mij, die ik erken en volgens de wet, die ik in mijzelf draag. Dan vind je het verband met de wereld (niet alleen van de mens maar van de geest en van alle kracht) dat noodzakelijk is om je deel te maken van het Eeuwige.

Je bent eigenlijk tijdloos. Je kunt niet zeggen: Vandaag ben ik deze en morgen ben ik gene; al bestaan er ook nog zoveel incarnatiemogelijkheden. Je kunt niet zeggen: Vandaag bepalen de

sterren mijn loop, morgen zullen de sterren anders zijn en zullen mijn mogelijkheden anders worden. Zolang we dat doen, onderwerpen we ons aan de beperkingen van een waan, van een illusie. Maar wanneer wij begrijpen, dat de sterren a.h.w. schrijven wat wij zijn en niet een invloed zijn die ons bestuurt, wanneer wij begrijpen dat het noodlot en die eigenschappen en incarnaties niets anders zijn dan een weergave van een klein deel van óns werkelijk wezen, dan kunnen wij ook begrijpen wat onze weg is in de mensheid en in de geest. Dan is er ook geen verschil meer tussen mij, die van uit een sfeer spreekt, een arme ziel in een duistere wereld die zoekt naar het bewustzijn van het licht en die we misschien dadelijk proberen te helpen en u die hier op de wereld leeft of zelfs de hoogste kracht, die onmiddellijk troont onder God. Er is geen verschil.

Het verschil maken wij. Al die dingen zijn deel van een en dezelfde werkelijkheid, deel van een en dezelfde God; en wat wij moeten kennen, dat is de formule, de weg die in ons bestaat, die zich door ons en van uit ons uit. Als we dat nu maar doen, dan behoeven we ons over de rest niet druk te maken. Wij zijn niet geschapen om de wereld te veranderen of om een bepaald iemand te helpen en een ander niet. We zijn geschapen om ons aandeel te hebben in de goddelijke wet, om de formule van het Eeuwige ook zoals ze hier bij u op aarde bestaat en zoals ze bij ons in een sfeer bestaat tot uitdrukking te brengen, opdat de grenzen en het verschil wegvallen, opdat overblijft de eeuwigheid, de ware harmonie waaruit alles bestaat.

Dan zijn er nog een paar punten. Kijk eens, wanneer Jezus aan zijn leerlingen zegt (en dat zegt hij dus ook tegen zijn kring van ingewijden): "Weest verheugd in alle dingen," dan vult hij daarmee zijn leer aan. Wat wij noemen de vreugde, de blijdschap van het bestaan, de uitbundigheid misschien van het leven, dat is niets anders dan de erkenning van het leven. Hoe langer je gezicht wordt, hoe groter de afstand tussen jou en de waarheid. Hoe blijder je bent, hoe vreugdiger je het leven kunt aanvaarden, des te sterker de veerkracht is, die je hebt tegenover je problemen, des te dichter je bij de waarheid staat.

En wat spreekt b.v. de Boeddha? Die heeft het niet daarover. Hij heeft het over sereniteit en over de innerlijke rust. Maar de innerlijke rust is een vreugde. In die innerlijke rust heeft alles zijn betekenis en niets dwingt. Hij zegt dus ook, dat wij a.h.w. blijmoedig alles moeten ondergaan. We hebben er deel aan, maar we moeten dat doen met plezier, met vreugde.

Wanneer u b.v. hoort, hoe de oude Egyptische opvatting was; het skelet, dat werd getoond bij een feestmaal, dan was die opvatting toch eigenlijk wel heel logisch. Het is n.l. dit;

"Ziet, leven en dood zijn een; want het leven is in de dood en de dood in het leven. Zo verheugt u, maar ontken niet dat gij die leeft de dode zijt en dat de doden reeds leven. Want zo gij vreugdig dit erkent, is er voor u geen sterven maar zijt gij een en dezelfde in leven en dood."

Ja, op de grote tenpel van Tercatan (?) staat zelfs de leer gegrift.

Wees blij in je leven. Dat klinkt nu misschien een beetje gek. De mens van tegenwoordig zegt: Blij zijn, waarom? Over Chroestjev en Kennedy? Of over Toxopeus? Wat hebben wij nu om blij over te zijn? Vandaag is het weer veel te warm en morgen is het weer veel te koud. Kijk, als je jezelf probeert in te stellen op het levende dat in alle dingen is, dan kun je dat vreugdig aanvaarden. Dan zeg je ook niet: Ach, wat een ontzettend lijden is er op de wereld. Je zegt: Lijden is er. Maar is het geen vreugde dat ik in dat lijden, in die disharmonie, in die duisternis misschien nu juist het licht kan brengen? Ik zeg; Ja, wat is het jammer, dat er zoveel mensen overgaan en tijden in het duister rond lopen te dolen, voordat ze iets begrijpen van de lichtende wereld. Goed, daarmee kun je medelijden hebben. Je kunt zeggen: Dat is verschrikkelijk. Maar je kunt ook zeggen: Hoe heerlijk is het, dat in mij het licht is, waardoor ik de ander licht kan geven. En je kunt zeggen: Hoeveel mensen zijn er eigenlijk volkomen onbewust van de grote waarheid? Dan zeg je: Ja, maar als die grote waarheid in mij leeft, is het dan geen vreugde, is het geen geluk, dat ik die waarheid kan uitdragen? Dat ik een ieder, die in onwaarheid verward is, de waarheid kan brengen als geneesmiddel.

Het leven is vreugdig, het leven is blij. Dat horen we van alle grote Meesters. We moeten ook niet denken, dat we het alleen maar met werken en met ploeteren kunnen krijgen. We moeten beantwoorden aan ons wezen. Jezus heeft het over de leliën des velds. De Boeddha wijst op de boom, die stil groeit, zonder ooit iets te doen of te denken en toch de beschutting wordt van hem, die bewustwording vindt.

Zo heeft ieder zijn eigen manier om het te zeggen: beantwoord aan je wezen, aan dat wat je bent, niet aan een illusie; en doe dat met blijdschap om wat je bent, dan heb je deel aan de grote eeuwigheid. Dan vertegenwoordig je a.h.w. God en Zijn scheppende wil op aarde, in de sfeer of waar je ook bent; dan ben je eeuwig.

Ik geloof, dat het een waardig slot is voor onze laatste bijeenkomst van de groep in deze vorm en samenstelling, als we zeggen: Het is eigenlijk een plicht voor een ieder, die bewust is, om vreugdig door het leven te gaan. Treur niet en ontken niet wat is, maar beleef het in vreugde, opdat uw harmonie met de lichtende kracht Gods zich zo uitdrukt en u de mogelijkheid moge geven om over elke begrenzing van licht en duister heen de waarheid van de Eeuwige te zijn in alle dingen, voor alle tijden, zonder onderbreking een met het Eeuwige, waaruit ge zijt voortgekomen.

Nu begrijpt u misschien ook waarom ik u een blijde en vrolijke tijd toewens, zelfs al gaat het dan in deze dagen waarschijnlijk lang niet altijd, zoals u het graag zou willen. Wees toch blij. Wees sterk in de kracht Gods en wees er niet bang voor de kracht, die God je gegeven heeft te gebruiken; want die kracht zul je vaak moeten gebruiken om anderen te helpen en in vele gevallen ook om jezelf te kunnen zijn. Wees er niet bang voor, zoek er geen uitvluchten voor. Erken wat je innerlijk en eeuwig bent en je zult beantwoorden aan al wat noodzakelijk is in alle tijd.

Daarmee, vrienden, heb ik dan mijn betoog van vandaag afgesloten. Zoals dat dan behoort, wil ik u nu wel danken voor uw aandacht, die u zo lange tijd weer elke zondag aan ons hebt geschonken, uw belangstelling, uw vreugde misschien ook, die ge daarin hebt gevonden. Wat mij betreft, kan ik alleen maar zeggen: Wanneer we nu zo op deze manier de zaak afsluiten, dan betekent dat nog lang niet, dat u van mij af bent, of wat dat betreft, ik van u. Want we zijn ergens in de waarheid verbonden. En door de band, die er in de waarheid bestaat, kunnen we wanneer we maar eerlijk en oprecht zijn gezamenlijk dat beroemde Koninkrijk Gods verwerkelijken, waarin alle grenzen tussen ons wegvallen en waar alleen overblijft, dat ene ware doel: God.